

Вогни випатрунки.

Месяц март, хтоти голем по земним думаню ма бути запи одлуспи и судбоносни за вогни и политични обставини, у хтоти ше находити Европа и цари швіст, уж в на прагу. Кажди од нас бути мак интелігент, лабо не, очекуя тих мешканців з величним интересованьем, то с зос мінімумом розуміва ствар. Каждого од нас трима да праєма „ратна троянка“ проших хтотр єсть як еден із, мир кідки повадзенням стряпаки. Нашо житересоване, хтоте в ше іншіх вісім зиркенів нашого обіяння од спітского клану, наших исаджин, савчих підібах в у телю мочнечине, у кельо ше спонути мешканців приблизиу.

Цо будзе и сих ше далей буде розвивати ствар, кога ше кожди еден од нас? Чи лем Европи баш судьба осудзяла праєси? Вопрос хтоти кельо ажасні тілько в и ченка. Кажди хтоте реально істри на незадачіні кодів мінімум то призначи. Так еден точак однієт із тіт віоре, нинагра же не можу як тіти у чиїх ше руках находиа судьба, мілійона ж животех. Клубко все почала однієт и чи будзе тиранія у тих однієт, кельо, докля, о тим ма ше во можнене точку новети.

На апірі цінним таї, ки себе заміні труди за рукиже погляд на військовішту прешлоши, и за темезю їй да повене пев три слова о будучносії.

У септембрі мешканці кель почала „воєна куга“ яксьо од нас були гвардія премінерії, же рівно иша у корено задави, и у кельо ше по године задави, и допуши ше їй даліше ширене. Но не прешло току ий шеїць мешканці, а нам заважаєтесь указу, же нашо септемберські пропівідесії не було точиг. У першім тіоре зоря не задавана, по зорії вока ще даліші ширі. Держаки хтоти сцу, и поділі своїх пайтвардіїв і жадібах істоти мірни, надлю до тей пемпі „сердцій лороти“. А чом? Чи так мінук буи? Судзьби ще предавано було бы кус не працію. Ми повене, же так захтевую общи обєганини жема, хтота уходзи до того. Чи будзе и залії иск? Виродостойне.

Хтоти держави виложени тіоре бурі? Винату же вітор обрацял на Босфор и Дарданелі. А ділай? Будземе видави.

Други ствар хтота юс ітіж Янтаресруба. Ітіж ділай би, мал буи, істредній, терактій, війни. Ограждіні війну як на Европу, випатра же ше не годно. Не годно же уж пре титу причину зек колоніяльне интереси хтоти су заплано к вайглайдівській причине, європаских держаков вельо вскіши ек у дріштій війни. Значи же ше, вісім акція премінері и не восток. Бара легко годно буи! Ізраїльна по висію пурдиних вісімів випатра на еден ворін логор! Будована утвірдзенівською на обеті Чарного Моря треба и же свою важкосіп у першій тіоре вісіму.

На конецу во треба забути, же кождочасни супобки на Советско-капітуційской траємою мовою свідзена. Отже, хтоти Европа випатра, же буду-

страдаць і други жема, хтоти вайченій жадю війку. Як сігі ствар на юніонім фронту? Неман, Англійчи и Франшузи ледво чекаю да пройду токи жамски віктороди и да предвужаю свою започатку робату. Ише діцо. На початку тей війки, толькі не напішовіда пакіц хумана війни. Чи ще однієт траніто того. Ахі білі! Бомби, тенкі, азійови робя за всілько. Розуми же, же вельо страдаю тетя, хтоти су ціліко із тога. Сені політичні віктора, же ма право, кід гуторся, же по тей-тоїни току європейцові, хтоти стане у житіту илі престане ічніє імен да наше до Африкі всі банди. Тога ѹніг слова юкідна дзвін достаню юніопльнейше виражене. Або зас икром? Америка послала свійого прелістінка да у остатычі моменту біномік європейців на мир. Но тога їй жадає ище у Америці цінілою їх усіх.

Зе тигі європію ще вісімів вікізме, же кінчи обставини як у Европі таих и на другіх континентах бара ченка. Каждого дні можеме ічеко-від зівінені в чінівських та. Яни буду азійови, чи прескії Европа своїм лицем по терактій війни? То позведає тетя, хтоти буду жи по ней.

Для би Бог, да ще тетя націю членів обічко-вана, віктория таї жето, як и зекта сантіябарска.

Е. Пінчак.

Причини большевицьких неуспіхів у Фінській.

Як живе землемідінець у большевицьким ЦАРСТВЕ.

Большевицько-фінська війна зівращає на себе увагу імпостора не лем прето, же жарти и културни фінські народ зас своїм геройством доказає слабосіц большевицького збріску, ала и прето, же фінські народ од давна уживав симпатії палого пінета. Нашід большевицькот на Фінську то лем якін злочки кінці яких вони уж зробили у Русі, Україні, Польщі и наших крайів пінета. А цо найгоріше, комуністи лярмюю же Ставілі сце „вшібодзі“ фінського землемідінца. Медзітакі пікому на шеєсіс на ідея до тіяни од кого би то требаєло ошібодзіць фінського землемідінца, котри у своїй державі на велику слободу яку рідко інше датда маю, землемідінци и, осіб, обіде, діди людас, — державінці. У Фінській землемідінтом дарва по віори, т. в. по стосрезу фінській державі, цени подвійна шлабода и пурделіса же ік же там землемідінци жили добре. Сам предсідател Фінській Каллео поколіньем землемідінці і так, же и зон патрея же би фінські землемідінци були у сасей державі, котру вон зас свою крісву бравял од комуністичних четох по віори, були по задоволеній. Тот добробут: які панасвал у Фінській мож було обачиць у сасим сержакам якою, а особено у фінансів (пензіах), бо Фінська була сасінія віржава у Европі, хтоти віорово віплішовала своє воєнне слустро Америки. И тіоре, тети большевицькі злодії пришли на думку ошібодзівни фінського землемідінца, а заправо руціць го до такого раб-

ства к тихіх страхотох у яких жио землемідінци у Русі и Україні. И баш тих землемідінці по ужелью того проперевали од большевицькох, терь вони послали прошио фінських землемідінціх. Землемідінка ще крів прелів и з єдного и другого боку а то щицко приготавят Сталін и тога піратіво.

Землемідінець под большевицькох зна, же ще не має боржі, а особено во прошио фінського землемідінца, хотів жу баш аїт не аввишів. Кром того землемідінцем у Русі и Україні відіграє не було добре, а тозе ще зло ще у велім погорівало под большевицькою владу, прето и розуміло, же нови ке жа даску служаць большевицькою владу и борко ше він. Прето щицки дотерашні землемідінці большевицького войска на Фінську не мали успіху вище знати и барз вельо страти до не явло зачудовало ціли щиц. Терь ідкіти подполко слабосіц большевицького войска о котрим комуністи імпостора присвятив предіві туда. А слабосіц їх засівка и палкім розуміюва, бо велика вікізма того войска то баш землемідінци, а большевицькі предіві все їх зробили правдзівых рабох и прето ще од тих ліві не може обчекарад, же би ще вони час дзвінку к ідушевілівським борели по дасі, по анг ім не привінішильбіду и якінне гостідарське положене, а фінськім би жа землемідінцім, прошио щицких вони відіграє не мали ічні то прінесло лем зло и рибство.

Прето сисеме ту терац лодад ласкоті факты зас жівота землемідінца под большевицькою владу.

(Дала будзе).

НАШО СВЯТИ.

Св. Антоній Печерський.

Св. Антоній ще вінчел и почав заміні спокійно и свято у пещера. Вінчел ще и Варлаам, кель жу окен дозволел. Число монахів зросло и ся. Антоній дал явліць щицких монахів и прегварел ту ім: „Бог вас ту віволац, кай на вас пребува благословене Його и Преск. Богородиця. Жайце у миру, я я нам поставши нового игумена, бо я сцем жиц у самоти, як в зред тим.“ Поставел Варлаама за игумена, а сам себе викопал нову пещеру. Та браца и терац праходзялі су св. Антонійсі за порады. Кель ще их число так заскшило, же из мали уж места у малій церкви, модзіля брата св. Антонія, же би им дозволел побудовац нову церкву над пещерамі. Св. Антоній дозволел и вони збудвали нову церкву на чесці Успення Божії Матері.

Кел зіяя Іоаслав побудовав у Києву куровану церкву на чесці св. великомуч. Димитрія, а при лем манастир и за игумена лоясія Варлаама, течі пошли браца ту св. Антонійсі, же би им дав нового игумена. Соні ти гварел: „Хто спомідак все найпослушніїши, пайлагодністіши и пайсемярзяни, які будзе игуменом?“ И браца вибрали спомідак себе за другого по шоре игумена печерского манастира.

За пойдого игумена зросло висло братох до сто, а ще ще щицких не могли помеско у жиціх

На ухо мис шенти... ділдо то чувам: „Вона пошила... Зохідя ве... Вакрозада Ю!..“

Леонко! О, Господи Боже Велькій, дай ми міці, да гас в испанійских кроках моїх думах вікроваців Ю, — кель ти тиц сесл — ту Тебе.

А и помали крачам...

Гей, Леонко, то не гас дрігай! Не здогадуеш ще, кел зія у звірадки пред вінчанка облачаки іхдзялі и злановали нашу драгу. Вінса мала буш ціклья, весся. Требаля нас одвесі, Тебе и мис далено, дзе гас дукши ведно тоді лягахи. Тога драге жиц нас одвесі ту Карпати, ту Дніпро, ту Золотогорську Киску... ту нашії Idei. То мала буш старка и разконтала драга и дуго чекана од башах, през дому, потрацех... И Ти ме сціл схібци Чи Твоя шімерц може розбіг таку горуцду Ideю? Не, я знам, же Ти то так арабці не спела. Ти и недалей кущини заміну пра тим осталі. Ми пойдзеско. Нас дзойро, Твой дух и х! Беско лише русине на драгу, бо ю давно чекаеме. Отнітаме ще од наших (чи не бул то нація пізані) и дойдзіме там, дзе на пахняцій жени, погірсканій зас швіжу креву Сіє свіздоміх санох, рошне нове, гас ище младе дровко, хтоти уж кріе принесе — з холітву жадані. Ей народу од Того, чи яс не лабуза — плоди вичного щесци. Ми там дойсі музичем! Пока моц баш ще териц у мис звів роззеди! Вікноваме щицких греди, положені сіл згодія и ворага нашого и дойдзеси... и Ти зомні. Так, кел сон постана блік дзягы, вісадзім, киль Леон-

Над Швіжим гробом Леонкі Ерделі.

(Мой венец на їй могилу)

МОТО: Приміслі керна прана
Наш нашіши засправи.
Смутні нас мілі заспакам
Жасоміні саноми,

По націонем пізаніцах 2. С.)

Ченка жаль, горка песням піполиси хою шерцо. Думи сікавю по даєвкей, ций ноці! Сірі, зе ще сама од себе віаляю; шерцо лука од болю. Тей хвіліна зникає слухко радосні, и Бог зка, келья анон заініціа; келья зноє присце и Твой мілі слова. Твой іззебуты кім сіхах, хтоти и у чапчежі биди разрешельзовіс мілі засто ченкі живіс. Велькі, пебезлічні хмара заізагнула пісі теріа праці атмосферу мілого житя... Чи тога мож дарва зініці. Леонко? Чи тога мож мілі и зас пайвессливік жартом од себе, Леонко?

Не, то во правд, же я Тебе тіоре страдац... із то брехва; не верак нікому, же Ти нецей не вінни. Пала, видзям Це та. Стойи при мілі, при, ловідаш мілі вітерайши віозідни... Жартуюме, щицких ще над ылаюсцю, над іцериту Твоей и мілі любові...

Ти гас я сторац працітим исте, в маску тинту у газетах вілісісан. Твой же, при якому хтошак мілі крикісан... повторюю: гас сторац, не верак и верац не будзяк, же Тебе лем тог мілі крикісан положені в руку ісайдо зог-

го, якіа од жиц, од кадери Тісі, од братох Тісі, од Тебе наїбатайх и од Тебе тельо лзобініх товарышкох и товарышах. Та Та же, Леонко, обіцяла, же ще із лето, док трава запахне, жито позаздаці піляні північну вівальну, черенійт дозріло до кайкрасній фіярбі и док зас жерленімі пісцамі старэй черенісі сірая пралор кімлісні и моці, — обіцяла чи ик, же міс дочекані, ик и вельораз до тіоре, у природы, разо красоти и без траку и же цагі кім Твою руку целлу, зорну цілого божкана и же міс прінізіа зас так познатими міс словами: „Приска ги; дичай у часі.. Гей, гей як даш.. як и вінк, Твой гарні, іри очі.

Чарка думи, сікавіц! Не розбакайше тот зас мілі десянікіх років! Зохідце ме, гас якіа сіну хвіліну, да ще радускі Леонкі, та лакідні.. дакеди.. дакно.. іхеры..

Але во то нарах, Розбія хтошакі шлізі! Вікрад ме з добра праціточкі; заскір засіце зі засіурку Леонковій засгадкі.. засгадкі ишіс не даконізі, засгадкі ишіс не даконізі, засгадкі ишіс не зас ініцісім іхтама розквитнует... Ох, Боже!

Казурка запарта.. скрекльявана. Замок — меч, хтоти росікіе, паре и мордук мілі шерцо, — сандомі зекі, розбіці сом не годзен и мушым з тай страти! Його мілі остатці ці вінсі... не, не дтого... якіа звік сок ще могот лем здогадавац Тебе, Леонко!

Правда.. тиха. Правда тіоре стоі при мілі.

